

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący konfliktu interesów, naruszenia prawa do obrony, naruszenia zasady kontrydiktoryjności, naruszenia zasady równości stron i naruszenia art. 41 ust. 2 i 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie przy wyznaczaniu prowadzącego dochodzenie, braku niezależności i bezstronności prowadzącego dochodzenia i naruszenia przez niego powierzonych mu uprawnień.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia decyzji o zamknięciu dochodzenia administracyjnego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji i obowiązku staranności.
5. Zarzut piąty dotyczący oczywistego błędu w ocenie uzasadnienia dotyczącego mobbingu.

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2016 r. – Rząd Gibraltaru/Komisja

(Sprawa T-783/16)

(2017/C 022/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rząd Gibraltaru (Gibraltar) (przedstawiciele: M. Llamas, QC, J. Temple Lang, solicitor, F.-C. Laprévote i C. Froitzheim, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.34914(C/2013) (ex 2013/NN) – System poboru podatku dochodowego od osób prawnych w Gibraltarze;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania oraz pozostałymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z niniejszą sprawą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnych ustaleń faktycznych i naruszenia prawa oraz nieodpowiedniego uzasadnienia zaskarżonej decyzji odnośnie stwierdzenia, że decyzje podatkowe mogą być nową pomocą.

Na poparcie tego zarzutu, strona skarżąca podnosi: po pierwsze, nie stwierdzając od samego początku, że gdyby praktyki wydawania decyzji podatkowych lub indywidualnych decyzji podatkowych stanowiły pomoc państwa, to byłyby one istniejącą pomocą, Komisja naruszyła prawo; po drugie stwierdzając, że sekcja 42 Income Tax Act of 2010 (ustawy z 2010 r. o podatku dochodowym) jest podstawą prawną dla decyzji podatkowych Komisja popełniła błąd w zakresie ustaleń faktycznych; i po trzecie, że decyzja zawiera braki w uzasadnieniu w zakresie, w jakim stwierdza się w niej, że praktyka wydawania decyzji podatkowych stanowi nową pomoc, co jest sprzeczne z twierdzeniem, że praktyka wydawana decyzji jest równoznaczna z „faktycznym systemem pomocy”.

2. Zarzut drugi dotyczący błędnych ustaleń faktycznych i naruszenia prawa oraz nieodpowiedniego uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

Na poparcie tego zarzutu, strona skarżąca podnosi: po pierwsze, że ewidentnie brakuje w sprawie elementów potrzebnych do uzasadnienia rozszerzenia zakresu postępowania wyjaśniającego w sprawie pomocy państwa; po drugie, że Komisja dopuściła się rażącego błędu w ocenie oraz błędu w ustaleniach faktycznych, stwierdzając, że decyzje podatkowe powodują powstanie korzyści; po trzecie, że Komisja dopuściła się rażącego błędu w ocenie oraz błędu w ustaleniach faktycznych, stwierdzając, że decyzje podatkowe mają charakter selektywny; po czwarte, że Komisja dopuściła się rażącego błędu w ocenie oraz błędu w ustaleniach faktycznych, stwierdzając, że decyzje podatkowe mogą zakłócić konkurencję lub mają wpływ na handel wewnątrzspółnotowy; i po piąte, że zaskarżona decyzja zawiera braki w uzasadnieniu.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez zaskarżoną decyzję prawa w związku ze zmianą zakresu pierwszego dochodzenia Komisji i sztucznym „rozszerzeniem” zakresu postępowania dotyczącego ustawy o podatku dochodowym na decyzje podatkowe.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2016 r. – QD/EUIPO

(Sprawa T-787/16)

(2017/C 022/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: QD (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO z dnia 4 marca 2016 r. w sprawie niewydania ostatecznej decyzji w odniesieniu do wniosku skarżącej z dnia 19 stycznia 2016 r. dotyczącego drugiego przedłużenia umowy zawartej przez nią na mocy art. 2 lit. f) warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (WZIP) i odroczenia wydania ostatecznej decyzji w odniesieniu do wniosku skarżącej z dnia 19 stycznia 2016 r. dotyczącego drugiego przedłużenia umowy zawartej przez nią na mocy art. 2 lit. f) WZIP w celu wydania tej decyzji w przyszłości w ramach „procedury specjalnej” oraz
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca twierdzi, że EUIPO naruszył odpowiednie przepisy regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) i WZIP, czyli art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego (w związku z art. 46 WZIP), załącznik III do regulaminu pracowniczego, art. 2, 8, 53 WZIP i 110 regulaminu pracowniczego.
 2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia zaufania przez EUIPO.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez EUIPO zasady dobrej administracji (art. 41 ust. 1, 2 i 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej).
 4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy przez EUIPO.
-